

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 83.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939920336/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

med hende! Jeg bad ham vente os i Lunden og lovede at gjøre mit Bedste for at overtale hende til at følge mig derud. – Jeg var i den pinligste Stemning: Enten maatte de to Mennesker, jeg elskede høiest, være grebne af en pludselig Afsindighed, eller de maatte staae saa høit over mig, at jeg ikke engang kunde farte dem.

Dog jeg havde ikke lang Tid til at reflectere herover, thi Claras Tilstand gjorde Fordring paa al min Opmærksomhed og Omhu. Hun var vaagnet, da jeg kom tilbage, og ifærd med at staae op. Hun sagde, at det var som Lofet skulde styrte ned over hende, hun maatte i den frie Luft. Jeg foreslog hende da at vi skulde kjøre en Tour, pakkede hende ind, som et lille Barn, og næsten bar hende ned i Vognen. Den friske Luft virkede oplivende paa hende, og hun syntes efterhaanden at faae mere Magt over sine Tanker. Hendes første Spørgsmaal var om Brevet. Jeg fortalte hende lidt efter lidt hvad der var skeet, og forberedte hende paa at træffe min Broder. Hun hørte paa mig med spændt Opmærksomhed, men hvergang jeg sagde at han elskede hende høiere end nogensinde, rystede hun drømmende paa Hovedet, med et mistvivlende Smil. Da han kom, gik jeg tilside, dog saaledes at jeg bestandig kunde være ved Haanden, thi jeg frygtede for at Clara skulde blive for angreben af denne Scene, og bebreidede mig allerede, at jeg havde saa overilet opfyldt min Broders Begjæring. Jeg hørte at hun græd heftigt og at han talte til hende i en øm, trøstende Tone, men pludseligt kaldte han, med et Skrig, paa mig. Hun laae, som livløs, i hans Arme; jeg forsikrede at det kun var en Besvimelse, lovede ikke at vige fra hende, og sagde Alt, hvad Kjærlighed til min Broder indgav mig, thi han var ude af sig selv af Angst for Claras Tilstand.

Det var ogsaa fædligt med hende. Hun fik en voldsom Feber, og var vist bleven vanvittig, hvis ikke Tanken om det sidste Møde med min Broder bestandig velgjørende havde blanded sig i hendes vildeste Feberphantasier.

Min Broder, som nu er beroliget i denne Henseende, har besluttet at gaae med som Frivillig, og reiser imorgen til Armeen; han har givet mig et Brev til Clara, som hun skal have, naar hun er ganske rask. Jeg blev strax saa ude af mig selv af Sorg over at skulle miste ham, at jeg bestormede ham med Bønner om at forandre sin Beslutning. Da det ikke førte til noget, græd jeg, klagede over hans